

end en Maaned eller to, siden den blev forelagt, og den Tid er for kort til at man kan forlange en ny Plan. Samtlige andre Planer vise en bestandig Begren af Anskuelserne, selv paa de vigtigste Punkter. I Modsaetning til Regjeringen havde Mindretallet derimod om Sommeren optaget en ny Plan, der, som det hed, blev forelagt til Mægling, men som iøvrigt hverken blev anerkjendt fra Regjeringens eller fra Flertallets Side. Den er jo imidlertid en Mulighed for Fremtiden. Efter den skulde der være et Fort paa Middelfrunden og desuden nogle flydende Forter, altsaa en Forbindelse af flydende og faste (Stemmer: Der var kun 1 flydende Fort.) Var der ikke 2? (Modsigelse.) Ja, ja, Principet var i alt Fald en Forening af det Flydende og det Faste. Nu staar der i Diebliffet som Muligheder for Kjøbenhavns Landbefæstning 3 Planer: Flertallets med rent flydende Forter, Regjeringens med helt faste og en Mellemting med faste og flydende og med Hensyn til dem alle 3 forholder det sig paa en dunkel og underlig Maade, eller rettere kun med Hensyn til Mindretallets og Regjeringens; thi Flertallets Plan er bestemt mod Landbefæstning af Kjøbenhavn, og med Hensyn til Aggersøsfund, Store Belt og Lille Belt herfter der evigt Mærke. Saaledes har altsaa Spørgsmaalet om en Forsvarsplan udviklet sig i den Tid. Lignende Svingninger ere foregaaede i den Maade, hvorpaa man har tænkt sig at udvikle Flaadens Materiel; men det komme vi til ved § 23. Nu spørger jeg: Under saadanne Forhold, efter Alt, hvad der er sket, er det da ikke fuldt berettiget at sige til sig selv, og maa ikke Enhver tilstaa, at den fremtidige, eventuelle Forsvarsplans Karakter er Noget, hvorefter intet Menneffe her kan have nogen bestemt Mening? Det er fuldstændig umuligt. Der foreligger saa mange Eventualiteter, der alle have nogen Chance for at komme op, at man umulig kan danne sig nogen Mening om, hvad det bliver til. Der er en saadan Begren, en saadan samlende Gaaen fra det One til det Andet, naturligvis først efter grundigt Studium, at Ingen her kan lukke Diet for, at vi ere uendelig langt fra at have en Forsvarsplan, at Ingen kan vide, om den kommer i den nærmeste Fremtid, eller hvorledes den bliver. Men er der under saadanne Forhold nogen som helst forsvarlig Mening i at bevilge Udgifter, der paa en eller anden Maade kunne præjudicere den ene eller anden Forsvarsplan? Dette er Flertallets Standpunkt med Hensyn til ekstraordinære Udgifter overhovedet. Hermed er naturligvis ikke sagt, at samtlige Udgifter paa § 26 ere af den Natur, at de præjudicere Forsvarsplanen; jeg vil sige, at i den Del af § 26, som særlig vedrører Krigsministeriet, er der endda kun meget lidt, som spiller nogen Rolle i saa Henseende, hvorefter det med Hensyn til Marineministeriet træder meget grelt og skarpt frem i Nar. Seg vil sige, at der maaske ikke har været noget

Nar, hvor Forsvarsplanen har været i den Grad præjudiceret paa § 26 for Marineministeriets Betkommende som i Nar. Derfor er Flertallets Betragtning med Hensyn til de forestaaende Udgifter paa § 26 den, at man deler dem i to Dele; man deler dem efter det finantsielle Hensyn og efter det saglige Hensyn. Det finantsielle er efter vort Synspunkt dette, at paa dette Budget bevilge vi, hvad vi anse for uomgængelig nødvendigt, men hvad vi mene kan spares, udsættes til senere Tider; det, der ikke er paatrængende, er det Flertallets Mening bør udsættes for at spare saa meget som muligt. Den finantsielle Betragtning gjør sig især gjældende med Hensyn til Endringsforslagene under Nr. 163—70, begge indbefattede, dog med en lille Bibemærkning, som jeg maa gjøre med Hensyn til Nr. 170 om Søminer, nemlig, at der kommer den Betragtning til for Flertallets Betkommende, at vi ere meget i Tvivl, om Marinens Mandstab til Lørdagsøvesen er saa talrigt og udviklet, at der overhovedet er nogen Brug for en saa stor Sum, som der forlanges. Den samme finantsielle Betragtning gjælder med Hensyn til Forslagene Nr. 172—176, begge indbefattede. Derimod gjælder den anden Betragtningssmaade med Hensyn til de 24 Pds. riflede Kanoner i Forslaget under Nr. 179, idet man ikke ser, hvor de skulle anvendes. Vi maa antage, at det er Meningen at anvende dem ved Anlægget af Landbefæstninger. Man kan ikke af hvad der foreligger, se, om de ikke i alt Fald staa i saadan Forbindelse med de paatænkte Fæstningsværker ved Kjøbenhavn, at man ikke kan gaa ind paa dem nu. — Tilbage staa Forslagene under Nr. 171, 177 og 178. Forslaget Nr. 171 vedrører Fortet Prøvestenens Forstærkning. Det vil erindres, at i Fjor foresloges der paa Finantsloven Forstærkning af samtlige Søforter. Man modsatte sig den, fordi man overhovedet var meget stærkt i Tvivl om, at der blev vundet ved denne Forstærkning, og fordi enhver Forstærkning af Søforterne egentlig bør betragtes i Forbindelse med hele Forsvarsplanen. Naar man ikke desto mindre i Fjor gif til denne Forstærkning af Søforterne, gjorde man det som Mæglingsforslag for at forsjone de indbyrdes modstridende Anskuelser, og man haabede, at denne Eftergivenesshed fra Folkethinget skulde have medført en lignende fra det andet Things Side, men dette Haab glippede. Altsaa Forslaget i Fjor fra Folkethingets Side om Forstærkning af Søforterne er nu faktisk blevet en Indrømmelse, som vi maaske have nogen Grund til at fortryde. Derfor har det ogsaa været under Overveelse i Udvalget, om man ikke skulde stille sig saaledes, at man negtede i Nar at gaa til denne Bevilling til Søforterne, hvilket kunde være sket uden Skade, da det kun er et af Søforterne, der er Tale om; thi paa de andre har Forstærkningen fundet Sted; Arbejderne der ere afsluttede, og kun Prøvestenen staaar tilbage; men dette Fort